

Sygn. akt I C 2270/12

WYROK końcowy

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2016r.

Sąd Okręgowy w Płocku Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Renata Szatkowska

Protokolant: Anna Bogacz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 lutego 2016r.

sprawy z powództwa **M. S., działającej jako następcą prawny zmarłego Z. B. (1)**

przeciwko **(...) S.A. z siedzibą w W.**

o **zapłatę**

1 . zasądza od (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz M. S. jako następcy prawnego Z. B. (1) tytułem należnego mu zadośćuczynienia kwotę 45.000 zł (czterdzieści pięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 8 listopada 2012r. do dnia zapłaty,

2 . umarza postępowanie co do żądania zapłaty kwoty 235.000 zł (dwieście trzydzieści pięć tysięcy złotych),

3 . oddała powództwo w pozostałej części,

4 . zasądza od M. S. na rzecz (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 4.619 zł (cztery tysiące sześćset dziewiętnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

5 . nakazuje pobrać od (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – S. kwotę 3.500 zł (trzy tysiące pięćset złotych) tytułem części opłaty od pozwu oraz kwotę 184 zł (sto osiemdziesiąt cztery złotych) tytułem zwrotu części wydatków.

I C 2270/12

UZASADNIENIE

Z. B. (1) i M. S. wniesli o zasądzenie od (...) S.A. w W. na rzecz :

- Z. B. (1) zadośćuczynienia w kwocie 260.000 zł i 136.000 zł tytułem odszkodowania za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej, z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa;

- M. S. zadośćuczynienia w kwocie 260.000 zł i odszkodowania za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej w kwocie 67.200 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa, a także odszkodowania w kwocie 11.588 zł tytułem zwrotu kosztów pogrzebu z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa.

Wskazali, iż w dniu 21 sierpnia 2012r. w wyniku wypadku drogowego zginęła Z. B. (2), żona Z. B. (1) i matka M. S.. Podali, iż wiadomość o jej śmierci wywołała szok i smutek w rodzinie, ogrom bólu i cierpienia był wielki, jej śmierć pozostawił pustkę i przygnębienie. Z. B. (2) była podporą całej rodziny, także finansową. Gdyby żyła zapewniłaby

opiekę i pomoc mężowi, dbałaby o niego, sprawiłaby, że jego życie stało by się łatwiejsze, poza tym, finansowałaby częściowo jego potrzeby, gdyż dysponowała większymi dochodami, ponadto zajmowałaby się nadal wnukami, tak, jak czyniła to do swojej śmierci.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm. Wskazał, iż z tytułu śmierci Z. B. (2) wypłacił powódce zadośćuczynienie w kwocie 15.000 zł oraz 10.288 zł tytułem kosztów pogrzebu, zaś powodowi zadośćuczynienie w wysokości 25.000 zł. Podniósł, iż wypłacone kwoty są adekwatne do rozmiaru doznanej przez nich krzywdy; a opisywane przez nich obniżenie nastroju, zniechęcenie, izolacja towarzyska typowo towarzyszą przeżywaniu żałoby. Wskazał również, iż Z. B. (1) już przed śmiercią żony korzystał z pomocy psychiatrycznej. W zakresie żądania odszkodowania podał, iż powodowie nie wykazali znacznego pogorszenia ich sytuacji życiowej na skutek śmierci Z. B. (2). Wg pozwanego większość rodziców posyła swoje dzieci do przedszkoli w celu zapewnienia im kontaktów z rówieśnikami i prawidłowego rozwoju intelektualnego, emocjonalnego i społecznego, zatem niezależnie od śmierci matki, M. S. i tak poniosłaby koszty przedszkola dzieci. Powódka nie udowodniła, by w związku ze śmiercią matki ponosiła koszty opieki dla dzieci. Powód zaś obecnie otrzymuje rentę rodzinną w wysokości ponad 1.000 zł, uzyskuje więc dochody w wyższej kwocie, niż przed śmiercią żony.

Na rozprawie w dniu 17.11.2014r. powód, Z. B. (1) cofnął żądanie co do zadośćuczynienia w kwocie 25.000 zł, która została zapłacona w toku procesu.

Wyrokiem częściowym z dnia 1 grudnia 2014r. zasądzono na rzecz M. S. zadośćuczynienie w kwocie 65.000 zł oraz odszkodowanie za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej w kwocie 18.000 zł, oddalono powództwo w części.

Odnośnie Z. B. (1) zawiadomiono Prokuraturę Okręgową w P. o potrzebie ewentualnego wystąpienia o jego ubezwłasnowolnienie z uwagi na stan jego zdrowia psychicznego. W dniu 8 kwietnia 2015r. wpłynął do tutejszego sądu wniosek prokuratury o ubezwłasnowolnienie powoda.

Pismem z dnia 28 lipca 2015r. peł. powodów zawiadomił sąd, iż Z. B. (1) zmarł w dniu 7 lipca 2015r., zaś spadek po nim nabyła córka, M. S.. Jednocześnie poparł żądanie zasądzenia należnego Z. B. (1) zadośćuczynienia w kwocie 125.000 zł oraz odszkodowania w kwocie 36.000 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa, w pozostałej części cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia.

Sąd Apelacyjny w (...) oddalił w dniu 10 września 2015r. apelację powódki od wyroku częściowego.

Sąd ustalił, co następuje :

Z. B. (2) zmarła w dniu 21 sierpnia 2012r. w wyniku wypadku drogowego. Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 27 marca 2013r. w sprawie(...) uznał M. B. winnym spowodowania wypadku i za to skazał go na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 4 lat próby (v. odpis aktu zgonu Z. B. (2) k. 49, odpis wyroku Sądu Rejonowego w (...) z 27 marca 2013r. k. 329-330).

Sprawca wypadku ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń (v. okoliczność przyznana przez pozwanego).

Z. B. (2) była zameżna ze Z. B. (1) od 1977r., miała jedno dziecko, M. S. i dwoje wnucząt (v. odpis aktu małżeństwa k. 53, odpis aktu urodzenia powódki k. 52, odpisy aktów urodzenia dzieci powódki k. 50-51). Mieszkała wraz mężem w S., opiekowała się nim, gdyż leczył się psychiatrycznie od kilkunastu lat , chodziła z nim do lekarzy, pilnowała, by brał leki, prowadziła dom, byli dobrym małżeństwem. Mieszkali w jednym domu z bratem Z. B. (1). Powód nadużywał alkoholu, był od niego uzależniony, ale nie był agresywny wobec żony (v. zeznania powódki, M. S. k. 203- 204, k. 392, zeznania świadka, R. S. k. 236).

Do czerwca 2012r. otrzymywała zasiłek przedemerytalny w kwocie 1.300 zł netto, następnie emeryturę w wysokości 1.186 zł netto. Jej mąż otrzymywał rentę w kwocie 660 zł miesięcznie. Z. B. (2) leczyła się na nadciśnienie, miała

kłopoty z jelitami, brała leki. Spłacała dwa kredyty, w łącznej kwocie 445 zł miesięcznie. Opiekowała się dziećmi córki. Niekiedy pracowała u okolicznych rolników, nie ustalono, ile w ten sposób zarabiała (v. zeznania powódki, M. S. k. 202-203, zeznania świadka, R. S. k. 235, zaświadczenie ZUS z 27 sierpnia 2012r. k. 71, wydruk z rachunku bankowego k. 74).

Z. B. (1) leczył się psychiatrycznie od kilkunastu lat z powodu zespołu psychoorganicznego otępiennego, padaczki, zespołu alkoholowego, afazji sensorycznej po przebyłym epizodzie udarowym, przebywał na leczeniu w szpitalach w P., Z. i S., przyjmował leki (v. dokumentacja leczenia powoda k. 87-110, k. 214-215, k. 220-221, k. 254-297).

Po śmierci żony przyznano powodowi rentę rodzinną w kwocie 1015,15 zł (v. zaświadczenie ZUS k. 70, decyzja ZUS k.72-73).

Po śmierci żony zajął się nim brat. Powód przestał wychodzić z domu, przestał brać systematycznie leki, stał się agresywny, nie chciał jeść, zamknął się w sobie, kontakt z nim był coraz gorszy, pytał, gdzie jest Z.. Ponieważ stan jego zdrowia psychicznego pogorszył się, trafił do szpitala w S., potem do ośrodka (...). Jego córka, M. nigdy nie miała z nim nigdy dobrych relacji z uwagi na stan jego zdrowia psychicznego (v. zeznania powódki, M. S. k. 203-204, zeznania świadka, R. S. k. 236).

Pismem z dnia 18 września 2012r., które pozwany otrzymał w dniu 20 września 2012r., Z. B. (1) zażądał kwoty 136.000 zł tytułem odszkodowania z tytułu znacznego pogorszenia sytuacji życiowej na skutek śmierci żony oraz kwoty 260.000 zł zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z jej śmiercią (v. pismo powoda z 18 września 2012r. w aktach szkody, karty nienumerowane).

Pozwany przyznał Z. B. (1) zadośćuczynienie w kwocie 25.000 zł w dniu 20 grudnia 2012r., wskazał, iż sytuacja życiowa powoda nie uległa znacznemu pogorszeniu i nie uwzględnił żądania odszkodowania (v. pismo pozwanego k. 175-176).

M. S. wystąpiła w styczniu 2013r. o umieszczenie ojca w domu pomocy społecznej bez wymaganej zgody z uwagi na jego stan zdrowia psychicznego. W toku sprawy sporządzono opinię psychiatryczną, z której wynika, iż u Z. B. (1) rozpoznano zespół otępienny naczyniopochodny z zaburzeniami zachowania w przebiegu uzależnienia od alkoholu oraz stan po udarze mózgu. Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2013r. sąd oddalił powyższy wniosek, nie sporządzono uzasadnienia (v. wniosek o umieszczenie w dps k. 2-3, opinia psychiatryczna k. 10-11, postanowienie z dnia 18 kwietnia 2013r. k. 23 - akta sprawy (...) SR w (...)).

ZOZ w S. wystąpił w kwietniu 2013r. o umieszczenia Z. B. (1), przebywającego w (...) szpitalu, w domu pomocy społecznej lub zakładzie opiekuńczo-leczniczym z uwagi na chorobę, uniemożliwiającą samodzielne funkcjonowanie. Postanowieniem z dnia 23 maja 2013r. Sąd Rejonowy w (...) stwierdził potrzebę przyjęcia powoda w domu pomocy społecznej – bez jego zgody (wniosek ZOZ k. 3, postanowienie z dnia 23 maja 2013r. k. 10 - akta sprawy (...) SR w (...)).

Z. B. (1) zmarł w dniu 7 lipca 2015r. (v. odpis aktu zgonu k. 511). Do końca życia przebywał w domu pomocy społecznej, nie można z nim było nawiązać logicznego kontaktu, nie poznawał najbliższych, nie sygnalizował potrzeb fizjologicznych, poruszał się na wózku inwalidzkim. Pobyt w dps opłacany był z jego emerytury, pozostawało mu do dyspozycji 30% emerytury, które znajdowało się w depozycie dps, łącznie była to kwota 6.000 zł. Postępowanie w przedmiocie jego ubezwłasnowolnienia nie zostało zakończone przed jego śmiercią (v. zeznania powódki, M. S. k. 391-392, protokół rozprawy z dnia 29 lutego 2016r. czas nagrania od 00:06:00 do 00:15:14).

Córka nie mogła się zaopiekować ojcem, gdyż ma dwoje dzieci, jedno dziecko jest chore na autyzm, poświęca mu każdą wolną chwilę, nie byłaby w stanie zająć się i ojcem, i dziećmi, nie wiedziałaby, jak opiekować się osobą chorą psychicznie (v. zeznania powódki, M. S. protokół rozprawy z dnia 29 lutego 2016r. czas nagrania od 00:15:14 do 00:17:33).

Spadek po Z. B. (2) nabył mąż, Z. B. (1) i córka, M. S. po 1/2 części każde z nich z dobrodziejstwem inwentarza (v. zeznania powódki, M. S. k. 391).

M. S. jest jedynym spadkobiercą swojego ojca (v. protokół poświadczenia dziedziczenia k. 499-500).

Nie jest możliwe stwierdzenie, czy poza znajomością faktu, że żona nie żyje, Z. B. (1) przeżył ten fakt i w jaki sposób. Nie da się tego ustalić na podstawie informacji od samego badanego, ani na podstawie dokumentacji. Stan powoda, tj. otępienie mieszane, organiczne zaburzenia osobowości u osoby z ZZA, przebyty uraz głowy, padaczka, przebyty epizod udarowy z afazją senso -motoryczną, niedowład i zaburzenia zachowania, stwierdzony był już co najmniej od 2008r. Umieszczenie powoda w dps było związane z jego stanem zdrowia, w tym stanem psychicznym. Jest wysoce prawdopodobne, że żona nie byłaby w stanie zapewnić mu opieki. Z powodu zaniedbania jego leczenia po śmierci żony, trafił do szpitala, a następnie umieszczony w dps. Stan zdrowia powoda, w tym także psychiczny, występował i tak niezależnie od śmierci żony. Wyraźnie widoczna dynamika zaburzeń po śmierci żony wiąże się z zaniedbaniem leczenia, a nie z przeżyciem żałoby. Postępujący proces otępienny ujawnia obniżenie uczuciowości wyższej wskutek organicznego uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego (v. opinia biegłego psychiatry, B. W. i biegłego psychologa, W. S. k. 354- 358).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie zeznań powódki, M. S. (k. 201-204, k. 391- 393, protokół rozprawy z dnia 29 lutego 2016r. czas nagrania od 00:06:00 do 00:17:33), zeznań świadków : R. S. (k. 234-237), w oparciu o dokumenty w postaci: odpisu aktu zgonu Z. B. (2)(k. 49), odpisu wyroku Sądu Rejonowego w (...) z 27 marca 2013r. (k. 329-330), odpisów aktów stanu cywilnego (k. 50 – 53, k. 511), zaświadczenia ZUS z 27 sierpnia 2012r. (k. 71), wydruku z rachunku bankowego (k. 74), zaświadczenia ZUS (k. 70), decyzji ZUS (k.72-73), dokumentacji leczenia powoda k. 87 -110, k. 214-215, k. 220-221, k. 254- 297), pisma powoda z 18 września 2012r. (akta szkody , karty nienumerowane), pisma pozwanego o przyznaniu zadośćuczynienia (k. 175-176), wniosku o umieszczenie powoda w dps (k. 2-3 akt sprawy(...)SR w (...)), opinii psychiatrycznej (k. 10-11 akt sprawy(...) SR w (...)), postanowienia z dnia 18 kwietnia 2013r. (k. 23 akt sprawy (...)SR w (...)), wniosku ZOZ (k. 3 akt sprawy (...)SR w(...)), postanowienia z dnia 23 maja 2013r. (k. 10 akt sprawy(...) SR w(...)), protokołu poświadczenia dziedziczenia (k. 499-500), a także na podstawie opinii biegłego psychiatry, B. W. i biegłego psychologa, W. S. (k. 354- 358).

Sąd podjął próbę przesłuchania Z. B. (1) w dniu 10 grudnia 2013r., jednak nie nawiązano z nim kontaktu; nie reagował na zadawane mu pytania, mówił bełkotliwie, niezrozumiale, podał jedynie, że nic nie wie, nic nie pamięta, w głowie mu się mąci, nie pamięta, kiedy żona zginęła.

Nie przesłuchano w charakterze strony przedstawiciela pozwanego, gdyż – wg oświadczenia jego pełnomocnika- nie ma on żadnych wiadomości istotnych w tej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Pozwany nie kwestionował, że w niniejszej sprawie ponosi - z mocy art. 436 § 1 kc w zw. z art. 435 kc i art. 822 kc - odpowiedzialność za skutki zdarzenia z 21 sierpnia 2012r., w którym śmierć poniosła Z. B. (2). Sprawca wypadku był bowiem u niego ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę dla najbliższych członków rodziny zmarłego, o którym mowa w art. 446§ 4 kc, stanowi finansową rekompensatę, która służyć ma nie tylko wyrównaniu bólu i krzywdy, wywołanych śmiercią osoby bliskiej, ale także kompensować przedwczesną utratę członka rodziny.

Niewątpliwie Z. B. (1) był osobą bliską dla Z. B. (2), byli oni małżeństwem przez 35 lat, razem mieszkali, prowadzili wspólny dom, razem wychowywali córkę. Zmarła opiekowała się mężem, który od kilkunastu lat chorował, pilnowała, by przyjmował lekarstwa, chodziła z nim na wizyty lekarskie. Byli zgodnym małżeństwem, mimo, iż powód od wielu lat nadużywał alkoholu. Żona była dla niego osobą najbliższą, z córką nie miał dobrych relacji. Przeżył śmierć żony, zamknął się w sobie, nie chciał jeść, kontakt z nim był coraz gorszy. Po śmierci żony pomagał mu brat, mieszkający z nim w jednym domu, ale była to pomoc nieskuteczna, powód nie brał regularnie leków, dlatego jego stan zdrowia, także psychiczny, bardzo się pogorszył, nie był w stanie samodzielnie funkcjonować. Trafił najpierw do szpitala, potem do domu pomocy społecznej. Córka nie przejęła nad nim opieki z uwagi na fakt, iż jedno z jej dzieci jest niepełnosprawne.

Dlatego też w świetle powyższych ustaleń właściwą kwotą zadośćuczynienia jest 70.000 zł. Żądanie kwoty wyższej jest niezasadne. Z pewnością śmierć żony spowodowała u niego cierpienie i smutek, jego życie bardzo się zmieniło, bowiem stracił najbliższą osobę, która się nim opiekowała, jednak pogorszenie jego stanu psychicznego i konieczność pobytu w szpitalu, a potem w DPS, nie były wywołane śmiercią żony, a zaniedbaniem w przyjmowaniu regularnie leków, jego stan zdrowia pogarszał się niezależnie od faktu śmierci żony. Biegłe podkreśliły, iż prawdopodobnie Z. B. (2) nie byłaby w stanie mężowi dalszej opieki ze względu na jego postępującą chorobę, w przyszłości powód musiałby znaleźć się pod specjalistyczną opieką.

Ponieważ pozwany wypłacił w toku procesu kwotę 25.000 zł zadośćuczynienia, zasądzono różnicę, czyli 45.000 zł. Kwotę tę zasądzono na rzecz M. S. jako spadkobiercę Z. B. (1); powództwo o zadośćuczynienie wytoczono bowiem za jego życia.

Odszkodowanie określone w art. 446 § 3 kc sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego niezależnie od zadośćuczynienia i renty, jeżeli skutek jego śmierci nastąpiło znaczne pogorszenie ich sytuacji życiowej.

Wg powoda, pogorszenie jego sytuacji życiowej polega na tym, że :

1/ Z. B. (2) odbierała emeryturę w kwocie ok. 1.200 zł netto i przeznaczała ją na wspólne utrzymanie z nim, on uzyskiwał jedynie 660 zł renty, obecnie musi on swoje potrzeby pokrywać sam, a gdyby żona żyła to przez ok. 6 lat (zakładany czas życia powoda) byłaby w stanie wspomagać go co miesiąc po 500 zł, więc łącznie 36.000 zł ,

2/ zmarła zajmowała się chorym mężem, dbała o niego, jej śmierć pogorszyła jego sytuację życiową, znalazł się w domu opieki społecznej, za który musi płacić 70% swoich dochodów,

3/ zmarła zostawiła po sobie długi w kwocie ponad 34.000 zł i długi te najbliżsi będą spłacać.

Ad 1/ Z. B. (2) uzyskiwała emeryturę w wysokości 1.186 zł netto, jej mąż 660 zł, łącznie dysponowali więc kwotą 1.846 zł na dwie osoby, na jedną więc wypadało po ok. 920 zł. Po śmierci żony powód otrzymuje rentę rodziną w wysokości 1.015,15 zł, a więc jego dochód jest wyższy, niż przed śmiercią żony, stąd wniosek, że jego sytuacja majątkowa nie pogorszyła się na skutek śmierci żony w tym zakresie. Poza tym, zmarła wspierała córkę finansowo, więc ich łączne dochody były mniejsze, niż 1.846 zł na dwie osoby. Nie udowodniono, że zmarła dorabiała znaczące kwoty, które poprawiały sytuację majątkową małżonków. Nawet, gdyby Z. B. (2) dorabiała 300 zł, jak twierdzi jej córka, to właśnie taką kwotą ją wspomagała, zatem na utrzymanie swoje i męża dysponowałaby kwotą 1.846 zł.

Ad 2/ Gdyby Z. B. (1) nie znalazł się w domu opieki społecznej, także musiałby ponosić koszty swojego utrzymania i to z kwoty mniejszej, niż ma obecnie. Poza tym, nawet gdyby jego żona żyła, to zgodnie z opinią biegłych prawdopodobnie nie byłaby ona w stanie dalej opiekować się mężem z uwagi na jego stan zdrowia, w przyszłości trafiłby więc do specjalistycznego ośrodka. Kwestię utraty osoby, która się opiekowała powodem, a także okoliczność znaczącej zmiany życia powoda na skutek śmierci żony sąd wziął już pod uwagę przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia.

Ad 3/ Wg twierdzeń powódki, przyjęcie spadku nastąpiło z dobrodziejstwem inwentarza, co oznacza, że spadkobiercy nie ponoszą odpowiedzialności za długi spadkowe ponad wartość stanu czynnego spadku (art. 1031 kc). Ponadto, umowy kredytowe, jakie zawarła Z. B. (2), były ubezpieczone i po jej śmierci obowiązek spłaty kredytów przejął ubezpieczyciel. W tym zakresie zatem, śmierć żony nie wpłynęła w żaden sposób na sytuację majątkową Z. B. (1).

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, iż sytuacja życiowa Z. B. (1) nie uległa znaczącemu pogorszeniu na skutek śmierci jego żony. Dlatego też żądanie odszkodowania oddalono jako niezasadne.

W zakresie cofniętego powództwa umorzono postępowanie na podstawie art. 355 kpc.

O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 kc w zw. z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym (...), który stanowi, iż zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia

o szkodzie; a w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do wyjaśnienia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

Z akt szkody wynika, iż brak było okoliczności, które uniemożliwiłyby ustalenie należnych Z. B. (1) świadczeń w przewidzianym w powyższym przepisie terminie.

Żądania dochodzone w tej sprawie zgłoszono pozwanemu w dniu 20 września 2012r., płatność świadczeń powinna zatem nastąpić najpóźniej w dniu 20 października 2012r. Odsetki ustawowe, należne niezwłocznie po wezwaniu, przysługują więc od dnia następnego. Jednakże żądanie odsetek dotyczy daty późniejszej, tj. od dnia wniesienia pozwu, co miało miejsce dnia 8 listopada 2012r. (data stempla pocztowego k. 122). Stąd też przyjęto termin płatności odsetek ustawowych od tej daty.

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 100 kpc, stosunkowo je rozdzielając. Powód dochodził roszczeń w łącznej kwocie 396.000 zł (260.000 zł +136.000), uwzględniono jego żądania w wysokości 70.000 zł (kwota 25.000 zł została zapłacona w toku procesu), czyli wygrał proces w ok. 18%, przegrał w ok. 82%. W takiej proporcji rozliczono poniesione przez strony koszty procesu.

Koszty powoda to kwota 7.217 zł (7.200 zł wynagrodzenie pełnomocnika + 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa. Sąd przyjął łączne wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 7.200 zł, obejmujące wynagrodzenie zarówno za pomoc prawną w toku postępowania likwidacyjnego, jak i przed sądem. Kwota 7.200 zł jest to wysokie wynagrodzenie, jeśli weźmie się pod uwagę, że nakład pracy pełnomocnika nie był duży w tej sprawie i na etapie postępowania likwidacyjnego i w toku procesu. Należne więc powódce od pozwanego koszty procesu wynoszą 1.299 zł (7.217 zł x 18%).

Koszty procesu pozwanego to kwota 7.217 zł (7.200 zł wynagrodzenie pełnomocnika + 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa). Stąd pozwany powinien otrzymać od powódki 5.918 zł (7.217 zł x 82%).

Różnica w kosztach na korzyść pozwanego wynosi zatem 4.619 zł.

Nakazano pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa opłatę od pozwu w zakresie uwzględnionego powództwa, opłata ta wynosi 3.500 zł (70.000 zł x 5%), a także część wydatków, związanych z wydaniem opinii przez biegłych, tj. 184 zł (465 zł + 465 zł + 90 zł x 18%).

Ponieważ Z. B. (1) zwolniony został w całości od opłaty od pozwu oraz wydatków na biegłych, nie obciążono go kosztami na rzecz Skarbu Państwa w zakresie oddalonego powództwa.

z/ doręczyć peł. powódki odpis wyroku wraz z uzasadnieniem.